

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΤΗΣ ΖΑΡΑΡ ΝΤ' ΟΥΒΙΛ

«Η σκηνή στην Κίνα. Ένας αλλόκοτος ναός στο θάθος μιας δεντροστοιχίας με μυστηριώδη δέντρα. Στη μέση της δεντροστοιχίας ένας μεγάλος πετρινός Βούδδας, αιωνόβιος, χαμογελάει αινιγματικά. Πολύ μικρούλα μπρός στο τεράστιο αυτό άγαλμα, μία νεαρή κι όμορφη Γαλλίδα, διευθύνεται προς τον ναό. Πλάι της χοροπηδάει και γαυγίζει χαρούμενο ένα ξανθό κινέζικο σκυλάκι.

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Έ λοιπόν, Πέκι, βλέπω πώς είσαι όλο χαρά. Βλέπω πώς είσαι ευχαριστημένος, μεθυσμένος από εύτυχία... Ξέρεις πώς δεν είσαι πειά ό ίδιος από τότε που πάτησες το πόδι σου στην πατρίδα σου... Στην πατρίδα σου την τόσο άπεραντη, μικρή σκυλε!... Και φτάνουμε σε λίγο στο σκοπό του ταξιδιού μας. Ήρθα στην Κίνα για να σε παντρέψω, κύριε Πέκι, για να σου θρώ μια γυναίκα από άγνη κινέζικη ράτσα. Σε διασκεδάσει βλέπω αυτό!... Τι θα λένε τάχα οι φίλοι μου;... Τι θα λένε γι' αυτό το ταξίδι που το έκανα προς χάριν σου, κυριε Πέκι;

ΠΕΚΙ (γ α υ γ ί ζ ο ν τ α ς μ ε χ α ρ ά).— Τφού! Τσού! Τσέφ! Μπέκι!

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Ω κύριε Πέκι, πόσο με διασκεδάζεις! Βλέπω πώς από τη στιγμή που πατήσαμε το πόδι μας στη χώρα που γεννήθηκες, γαυγίζεις κινέζικα.

ΠΕΚΙ.— Τφού! Τφού! Τφού! Τφού!

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Θάλεγε κανείς πώς με καταλαβαίνεις! Σίγουρα δεν υπάρχει στον κόσμο πιό όμορφος και πιό έξυπνος σκύλος από σένα! Πόσες φορές δεν έχεις καταλάβει τις στενοχώριες μου και δεν μ' έχεις παρηγορήσει!... «Όταν είχα πλήξεις και θλίψεις, με υποδεχόσουν στο κατώφλι του αδειανού σπιτιού μου και με κύτταζες με τα μάτια σου που καταλαβαίνουν περισσότερο και είναι πιό νοητικά από τα μάτια των ανθρώπων. Για να με καλωσορίσεις ξαπλώνόσουν κάτω με τη ράχη, σάλευες τα χρυσοκόκκινα πόδια σου κι' έκανες να κυματίζει η κοιλιά σου που έχει τό χρώμα του τσαγιού. Μικρή Πέκι, είσαι ένας σίγουρος και γοητευτικός φίλος...

ΠΕΚΙ.— Τσέφ! Τσέφ! Τσέφ!

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Τού κάκου έψαξα να σου θρώ μια γυναίκα, μία νέα γυναίκα αξιά σου, που νάχη τα χρώματα του γλυκού φθινοπώρου και με την όποια θάφερνες στον κόσμο ένα σωρό σκυλάκια ξανθά, με τό χρώμα των νεκρών φύλλων. «Όλες ή πριγκήπισσες της Κίνας που έπι μήνες τις έφερνα κοντά σου, στάθηκαν ανάξιες να σε γοητεύσουν. «Όλες είχαν για σένα ατέλειες και γύριζες άλλοι τη μυτίτσα σου, που γινόταν ακόμα πιό μαύρη από την περιφρόνησι και κατέφευγες στο φόρεμά μου γκριλιάζοντας μ' έναν τρόπο που έλεγε πολύ καθαρά: «Αγαπημένη μου κυρία, δεν θέλω να παντρευτώ. «Όλες αυτές ή δεσποινίδες σκύλες δέι μοι άρέσουν καθόλου. Νά φύγουν!» Είν' αλήθεια, Πέκι;

ΠΕΚΙ.— Τσούφ! Τσέφ! Τσούφ! Τσέφ!...

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Έπειτα έια θράδυ, ένας χοντρός κύριος γελώντας περιπαικτικά, μοι έπτε: «Γιά να παντρέψετε τον αγαπημένο σας σκύλο, θ' αναγκασθήτε να πάτε στην Κίνα... Μα σιγά-σιγά σκέφτηκα αυτή την κοροδία του ήλιθιου εκείνου κυρίου και είπα μέσα μου: «Στό κάτω-κάτω γιατί όχι;... Θά πάω στην Κίνα για να παντρέψω τον Πέκι και να ξεχάσω τους πόνους μου... Η απόστασις κι' ό χρόνος θά με παρηγορήσουν. Τά νέα κι' όμορφα πράγματα θά με διασκεδάσουν...» Πέκι, μην απομακρύνεσαι τόσο! Μείνε κοντά μου! Αυτή ή

δεντροστοιχία είνε ατελείωτη! Θά έπρεπε να την διασχίσω έφιππη, αντί ν' αφήσω στην αρχή της τά αλογα και τους Κινέζους οδηγούς. Μά έσύ, Πέκι, έκανες σαν λυσσασμένος και θέλησα να περπατήσω λίγο για να σε θγάλω από τό καλαθάκι σου, που, στην επιστροφή, θά κλειση πάνω από σένα και την άνυπόμονη σύζυγό σου. Γιατί μέσα σ' αυτό τό ναό θά συναντήσω τό γερο ιερέα που θα μου κάνη δώρο μια μικρή σκύλα της ίδιας εξαιρετικής ράτσας με σένα. Κυτίαζε! Αυτός ό γερο Βούδδας κοροιδεύει έσένα και μένα... «ή ήρθατε να κάνετε έδω τη στιγμή που όλα είνε μταια;» φαίνεται να λένε τό λοξό του βλέμμα και τό χαμόγελό του. Αυτό όμως δεν σε έμποδίζει, άσεβές και έφημερο ζωάριο, να τριγυρίζης τό αιώνιο άγαλμά του... Πέκι! ήάθομαι έδω για να ξεκουραστώ λίγο... Αυτός ό ναός είν' όμορφο... Τά χρυσάφια του είνε γλυκά κάτω άπ' τον χλωμό αυτόν ουρανό... Αυτός ό μακρύς δρόμος με τ' άλογο, με τσάκισε... και θά μ' άρεσε να κοιμουν λίγο... Είμαι τόσο κουρασμένος! που με μεγάλη ευχαρίστησι άκουμπάω σ' αυτόν τον σκληρό κορμό δέντρου. μια στιγμή μόνο.

(Άποκοιμείται. Όταν ξυπνή σέ λίγο, ένας γοητευτικός νεαρός Κινέζος, έρθιος μπροστά της, την κυττάζει).

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ (λ ί γ ο σ α σ τ ι σ μ έ ν η).— Συχωρήστε με! Κοιμήθηκα πριν πάω να χτυπήσω την πόρτα του ναού. Έδω, δεν είν' έτσι, μένει ό σεβάσμιος ιερέας, στον όποιο οι φίλοι μου της γαλλικής πρεσβείας του Πεκίνου έγραψαν για να τον παρακαλέσουν να μοι δώση μια σκύλα καθαρής ράτσας. Πέκι; Πέκι; Που είσαι Πέκι;

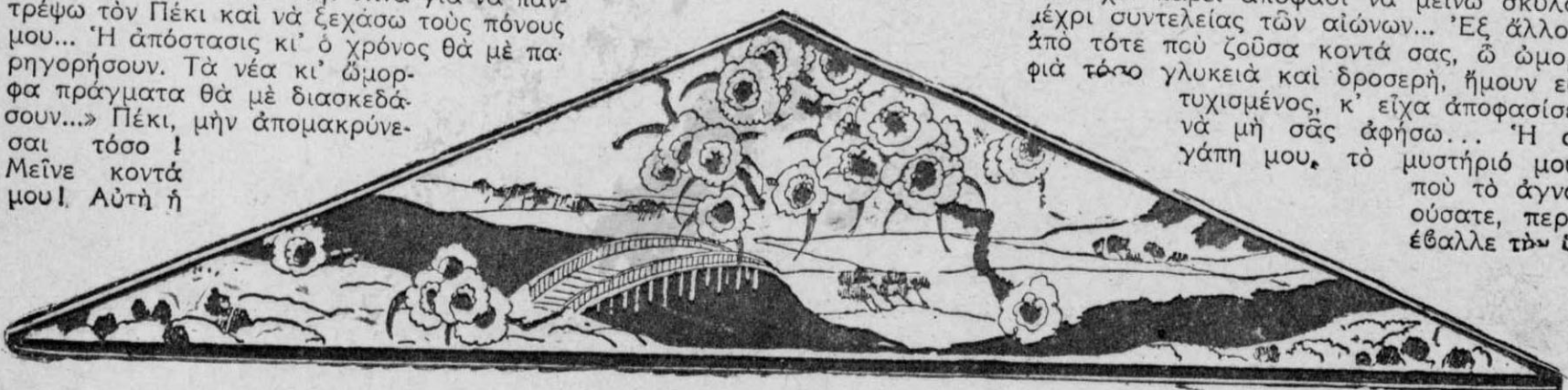
Ο ΝΕΟΣ ΚΙΝΕΖΟΣ.— Είμαι ό πρίγκηψ Τούμ Φού. Πρό χιλιάδων έτών...

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Πέκι, Πέκι; Κύριε, δεν ξέρω που πήγε ό σκύλος μου! Βοηθήστε με, σας παρακαλώ, να τον θρούμε. Θά ήταν τρομερό να τον χάσω τώρα που πρόκειται να τού θρώ γυναίκα, τη στιγμή μάλιστα που έκανα τό ταξίδι αυτό για να τον παντρέψω...

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΟΥΜ-ΦΟΥ.— Τόν Πέκι δεν θά τον ξαναθρήτε πειά. Άκούστε με... Άφήστε με να σας εξηγήσω... Σε λίγο θά τά καταλάβετε όλα...

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ.— Δεν καταλαβαίνω ούτε λέξι άπ' όσα μοι λετε... Τι άνόνητη που στάθηκα! Έπρεπε να πάρω μαζί μου τον διερμηνέα μου. Μά είνε πειά άργά. Δεν ξέρω κινέζικα, κύριε. Μά έσείς φαίνόσαστε σαν να καταλαβαίνετε τά γαλλικά.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΟΥΜ-ΦΟΥ.— Πρό χιλιάδων έτών, θυμα της έκδικήσεως ενός μοχθηρού μάγου, ή ψυχή μου είχε καταδικαστή να περνά από σκύλο σε σκύλο, σε ξένες χώρες, ως την ήμέρα που μία γυναίκα, κυρία ενός από τους σκύλους αυτούς, θάρχόταν στην Κίνα, ως τό άγαλμα αυτού του Βούδδα με τό σκύλο της με μία ιδέα ή σκοπό που θ' άφορούσε αυτόν. Οι θροι της άπολυτρώσεώς μου ήσαν τόσο δύσκολοι, τόσο άδύνατοι να πραγματοποιηθούν, ώστε είχα έγκαρτερήσει και τό είχα πάρει άπόφασι να μείνω σκύλος μέχρι συντελείας των αίωνων... Έξ άλλου, από τότε που ζούσα κοντά σας, ω όμορφιά τόσο γλυκειά και δροσερή, ήμουν εύτυχισμένος, κ' είχα αποφασίσει να μη σας αφήσω... Η άγάπη μου, τό μυστήριό μου, που τό άγνούσατε, περιέβαλλε τόν ή

παρξί σας και βλέποντάς σας διαρκώς, ήμουν ευτυχισμένος...

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Πέκι; Πέκι! 'Αγαπημένε μου σκύλε... Κύριε Κινέζε, αρχίζω να πιστεύω ότι ο Πέκι μου χάθηκε... 'Ενώ κοιμόμουν θά πλανήθηκε μακριά... Περίεργο όμως... Αδ-

τός που ήταν τόσο γλυκός, τόσο υπάκουος... Τά καταλαβαίνω όλα και ζούσε πάντα μέσ' στη σκιά μου. Πέκι... Μικρέ μου Πέκι... Μικρέ μου Πέκι...

Ο ΠΡΙΓΚΗΣ ΤΟΥΜ-ΦΟΥ. — Τόν Πέκι τόν έχετε μπροστά σας. Γονατίζει στα πόδια σας! Σας λατρεύει, όχι πειά σαν ζώο, μά με την ανθρώπινη του μορφή... 'Ηρθατε εδώ για να παντρέψετε το σκύλο σας και να πού θρισκόσαστε μπροστά σ' ένα νέο και δυνατό πρίγκηπα, ο οποίος σας ζητάει σε γάμο...

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ (πλημμυρισμένη στα δάκρυα). — Δεν θά παρηγορηθώ ποτέ! 'Αν δεν ζαναθρώ τόν Πέκι μου, θά γίνω πολύ δυστυχισμένη. Μ' ακολουθούσε στον περίπατο, έτρωγε στο τραπέζι μου χωρίς να λερώνη καθόλου, αγαπούσε τη μουσική, μου κρατούσε συντροφιά πλάι στο τζάκι. Μά κυττούσε με τέτοια αγάπη, ώστε ήταν για μένα περισσότερο φίλος παρά σκύλος... Κι' έπειτα, ξέρετε, τόν αγαπώ τόσο, γιατί σε μία περίοδο της ζωής μου που ήμουν πολύ δυστυχισμένη, θρισκόταν πάντα κοντά μου και φαινόταν σαν νάθελε να μου δώση κουράγιο ο φτωχός κάλος μου Πέκι.

Ο ΠΡΙΓΚΗΣ ΤΟΥΜ-ΦΟΥ. — Πόσες φορές, σ' αυτές τις πονεμένες για σας ώρες, ευχήθηκα να μπορούσα να ριχτώ στα πόδια σας, όχι πειά σαν σκύλος, μά σαν άνθρωπος, να σας προσφέρω όλη μου την άφοσίωσι, όλη μου την καρδιά, όλο μου τόν έρωτα! 'Αλλοίμονο όμως! Τά μάγια με κρατούσαν δεμένο κι' εξακολουθούσα να μένω σκύλος... Καμμιά φορά ωστόσο, σαν να μαντεύατε την αλήθεια, με χαιδεύατε και μου ψιθυρίζατε: «Θάλεγε κανείς πώς έχεις ψυχή!»

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Πρέπει τάχα να προχωρήσω πρὸς τὸ ναό; 'Η να ξαναγυρίσω πρὸς τούς οδηγούς μου; Πού υπάρχουν περισσότερες πιθανότητες να ξαναθρώ τόν Πέκι; Τούλάχιστον, κύριε Κινέζε, συνοδέψετε τα λόγια σας με χειρονομίες και με νοήματα για να μπορέσω να καταλάβω κάτι. Γιατί, βλέπετε, ότι τώρα δεν καταλαβαίνω τίποτε.

Ο ΠΡΙΓΚΗΣ ΤΟΥΜ-ΦΟΥ (πέφτοντας στα πόδια της). — Σου προσφέρω, ω πολυαγαπημένη μου, μια ζωή γεμάτη ευτυχία και έρωτα στα μαγικά μου παλάτια!... 'Ω! σε λατρεύω...

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Μά τί κάνετε; Τί σημαίνουν αυτές ή γονυκλίσεις, αυτές ή υπόκλισεις; Μήπως σκοτώσατε ή κλέψατε τὸ σκύλο μου και μου ζητάτε συγγνώμη; Μά' όχι... Είνε αδύνατον... Κουνάτε αρνητικά τὸ κεφάλι σας; Τότε τί; Πῶς; Πῶς ξέρετε τὴ γλῶσσα μου και δεν καταδεχόσαστε να τὴν μιλήσετε, τὴ στιγμή που ἐγὼ δεν καταλαβαίνω τίποτε ἀπὸ τὴ δική σας;...

Ο ΠΡΙΓΚΗΣ ΤΟΥΜ-ΦΟΥ. — Γιατί, όσο ζούσα σαν σκύλος κοντά σας, έμαθα να καταλαβαίνω τὰ γαλλικά, χωρίς όμως να μάθω και να τὰ μιλάω, γιατί δεν είχα τότε φωνή ανθρώπου. 'Ω! πῶς να τὴς δώσω να καταλάβη τί λέω;...

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ (χτυπώντας τὸ πόδι της). — Πέκι; Πέκι; Πέκι; Δόστε μου τὸ σκύλο μου! Δόστε μου τὸ σκύλο μου! Μοῦ χρειάζεται! Τόν θέλω!...

Ο ΠΡΙΓΚΗΣ ΤΟΥΜ-ΦΟΥ. — Μά εἰμ' ἐγὼ, ο Πέκι σας! 'Εγὼ, που ζώντας στη σκιά σας, είδα πόσο ωραία και καλὴ εἴστε!... 'Εγὼ, που βλέποντάς σας να κλαίτε συχνά, βασανίζόμουν, γιατί δεν μπορούσα να σκουπίσω τὰ δάκρυά σας με τὴν έξομολόγησι ενός έρωτος που θά ήταν ἀντάξιος ἐπιέλους τῆς καρδιάς σας! Πῶς! 'Όταν ήμουν σκύλος σας έκανα να με καταλαβαίνετε, και τώρα που

ξανάγιναι άνθρωπος, εἰμ' ἀνίκανος να σας πείσω και ν' ἀνγίξω με τὰ λόγια μου τὴν καρδιά σας;

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ,

κλαίγοντας πάντα τότε.— 'Αν

ήξερα! 'Αν ήξερα! Δεν θαρχομουν ποτέ σ' αὐτὴ τὴ θρωμοκίνα!... Νά κάνω ένα τόσο μεγάλο ταξίδι για να χάσω τὸ μικρό μου Πέκι.

Ο ΠΡΙΓΚΗΣ ΤΟΥΜ-ΦΟΥ. — 'Όχι, μὴν κλαίτε!... Σε λίγο θ' ἀντιληφθῆτε χωρίς ἄλλο τὴν μεγάλη ευτυχία... 'Ηρθατε τόσο μακριά για να γίνετε ευτυχισμένη και να με κάνετε και μενα ευτυχισμένο... 'Αγαπήστε με! 'Αγαπήστε με!...

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ (ἀπελπισμένη, τρέχει και γονατίζει μπροστά στο Βούδδα μ' ἐνωμένα τὰ χέρια). — Γέρο Θεέ, που με κοροϊδεύεις, πές μου τί θέλει ο νεαρός αὐτός Κινέζος; Είνε βέβαια νέος και ωραίος μέσα στο φόρεμά του, που έχει τὸ χρώμα τῶν νεκρῶν φύλλων, με τὰ χρυσὰ κεντήματα... Κι' αὐτὰ που μου λείει τὸν ἐνθουσιάζουν, γιατί τὰ μάτια του λάμπουν με μιὰ ὑγρὴ λάμψη σαν τοῦ φτωχοῦ μου Πέκι... Γέρο Θεέ, πέστε μου να μου ξαναθρῆ τόν Πέκι μου. Τότε θά ἐνδιαφερθῶ γι' αὐτόν... Θά τόν πάρω μαζί μου, θά βάλω τὸν διερμηνέα μου να μου ἐξηγήση τὰ λόγια του και θά προσποιηθῶ ότι θρίσκω ευχαρίστησι σ' αὐτά.

Ο ΠΡΙΓΚΗΣ ΤΟΥΜ-ΦΟΥ. — 'Ω! ἐσὺ που ἐκλαψες γιατί δεν ἀγαπήθηκες πολὺ, ἐσὺ που σ' ἔβλεπα συχνά μόνη και μελαγχολική, βασανισμένη ἀπὸ τὰ ἀπραγματοποίητα ὄνειρά σου, ἢ ευτυχία θρίσκεται μπρὸς στα πόδια σου και ο έρωσ γέ ικετεύει... Σου προσφέρω τὴν ἀπόλυτη, τὴν ὑπερτατὴ ευτυχία... 'Ω γέρο Βούδδα, κάμε τὴν να μ' ἀκούση... Κάμε τὴν να μ' ἀπλώση τ' ἀγαπημένα της μπράτσα, ὅπου, ὅταν ήμουν σκύλος, κοιμόμουν τόσες φορές!

('Ο πρίγκηψ ὀρμάει για να τὴν σφίξη στὴν ἀγκαλιά του, μά ἐκείνη τραβιέται πίσω τρομαγμένη).

Ο ΠΡΙΓΚΗΣ. — Λατρεμένη μου! Εἶμαι ἡ καρδιά τῆς καρδιάς σου! 'Εκείνος που περιμένεις πάντοτε και χωρίς τὸν ὁποῖο δεν μπορείς να ζήσης!... Πόσο ἰδανική θά εἶνε ἡ ευτυχία μας! Σε παίρνω πολυαγαπημένη μου, ἐσένα που με λύτρωσες ἀπὸ τὴς μαγειές.

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ (χλωμὴ, τρέμοντας). — Τί εἶν' ὅλες αὐτὲς ἢ τρελλές κι' ἀνόητες ἱστορίες; Μά κοροϊδεύετε; 'Η ὄνειρεύομαι... Θέλω ὅλ' αὐτὰ να τελειώσουν και να ξαναθρῶ τὸ σκύλο μου...

('Ενῶ ο Βούδδας γελᾷ σιωπηλά, ἡ νέα γυναίκα ἀνοίγει τὰ μάτια της και ξυπνάει πραγματικά αὐτὴ τὴ φορά. 'Ο πρίγκηψ Τούμ-Φου διαλύεται σαν καπνός και ο Πέκι ξαναπαρουσιάζεται κοντά της, θλιβερά καθισμένος στα πιανά του πόδια).

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ (μὲ χαρά). — Πέκι!... Μικρέ μου Πέκι!... Που ήσουν; Κακὸ μικρὸ ζῶο!... Γιατί λοιπὸν ἔφυγες; Και γιατί δεν μ' ἀπαντούσες ὅταν σου φώναζα;

ΠΕΚΙ. — Τσέφ! Τσάφ!

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Πόσο εἶμαι ευχαριστημένη. Πάμε, Πέκι, στο γέρο ἱερέα τοῦ ναοῦ... Επιμένω να σου θρῶ μιὰ γυναίκα και να πραγματοποιηθῆ ἔτσι ο σκοπός τοῦ ταξιδιοῦ μου...

('Η νέα γυναίκα κι' ο σκύλος βαδίζουν πρὸς τὸν ἀρχαῖο ναό. 'Ο Πέκι περπατάει με τ' αὐτὰ κατεθασμένα. Κι' ο Βούδδας ξαναπαίρνει τὸ μυστηριώδες του χαμόγελο).

ZEPAP NT'ΟΥΒΙΑ

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

'Ο ὑπομονητικώτατος σύζυγος, ὕστερα ἀπ' τὴν τρομερὴ γκρίνια τῆς συζύγου του, τῆς λέει:

— 'Ελα, Εὐανθία μου, μὴ θυμώνεις. Σου εἶπα τίποτε κακό; 'Όλος ο κόσμος τὸ ξέρει, ότι ἔχω τὴν καλύτερη γυναίκα μέσα στο σπίτι μου.

— 'Εχεις τὸ διάβολο μέσα σου! ἀπαντᾷ ἀφρισμένη ἡ Εὐανθία.

— Κάνεις λάθος! Δεν πιστεύω να νομίζης... ότι εἶσαι μέσα μου, ἐξηγεῖ ο σύζυγος.

